

men naar det Middel, man bruger, er Statsgaranti, og det i den Form, jeg her har nævnt, saa er det en Selvfylbnerkaution, man forlanger af Staten, og det skal man nok faa at føle, naar den en Gang bliver effektiv. — Dette Forhold mener jeg sikkert vil faa en betydelig Indflydelse paa Statens Forhold til Kreditforeningerne i Fremtiden. Jeg har sagt i Folketinget og har nærmere begrundet det der, at der efter min Mening, hvis man gik til en Statsgaranti som denne, ikke vil blive Spørgsmaal om, at det solidariske Ansvar nogenstunde kom til Anvendelse, idet man ganske simpelt i Kreditforeningerne vilde gaa til at forlange Statshjælp, inden man tog sin Tilflugt til det solidariske Ansvar, og man vilde kunne gøre det med største Letthed.

Det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Bosjen) forekom mig at gaa temmelig vidt, naar han vilde hævde, at Landbruget og Staten omtrent ere de samme. Vi erkende allejammen, at Landbruget er vort vigtigste Erhverv; derimod er der jo aldeles ingen Tvivl om, at der ogsaa er erhvervsdrivende, som ikke ere Landbrugere, og Landbruget maa ikke tiltage sig en saadan Stilling, som det ærede Medlem syntes at ville give det. — Men hvis man nu endelig vil gøre det og i Kraft deraf fordrer et saadant Gode af Staten som en Statsgaranti, saa skal man ikke samtidig komme med en Fordring som den, der er fremkommet fra Agerforeningen om, at Grundskatterne skulle affrives, og Skattebyrden til Staten lægges over paa andre end netop Landbruget. Vil man have Rettigheder, maa man ogsaa vedkende sig, at man dermed faar Forpligtelser.

Det. Hansen: Den højtærede Minister har omtrent svaret det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Bosjen), hvad jeg kunde ønske at sige. — Jeg hævder, at jeg har været fuldstændig berettiget til at tale om Selvfylbnerkaution. Hver enkelt Obligation skal paaskrives af den danske Finansminister, og han erklærer baade paa Dansk, Tysk, Fransk og Engelsk, altsaa paa hele fire Sprog, at Staten svarer til Rente og Kapital. Det er dog Selvfylbnerkaution, der kan ikke bruges noget andet juridisk Ord derom, og det vil være urigtigt at anvende en anden Betegnelse derpaa. — Det er at vende op og ned paa det hele, naar det ærede Medlem siger, at det snarere er Landbruget, som er Selvfylbnerkautionist for Staten. Det kan der jo ikke være Tale om. — Det ærede Medlem gjorde sig dernæst skyldig i at ville betegne det, som her fore-

Naas, med et Udryk, som slet ikke passer, idet han i Slutningen af sit Foredrag sagde, at det, som her foreligger, ikke er andet, end at den danske Stat gør Udlandet opmærksom paa, at danske Kreditforeninger ere saa fortræffelige Institutioner, som der ikke kan lides noget Tab ved. Ja, er det ikke andet, kan jo det ærede Medlem stille Forslag paa Finansloven om at bevilge den højtærede Indenrigsminister et Beløb af 10,000 Kr. eller saa til at avertere for i udenlandske Blade eller til at sende nogle Konsulenter omkring i Udlandet for at holde Foredrag over, hvor udmærkede de danske Kreditforeningers Papirer ere. Det vilde jeg kalde at gøre Udlandet opmærksom paa dem. Men det vilde det ærede Medlem vist ikke føle sig beroliget ved. Nej, man vil have Finansministerens Underskrift paa hver enkelt Obligation, hvorved den danske Stat gøres til Selvfylbnerkautionist.

Lige over for Bemærkningen om, at Landbruget er Staten, at Landbruget — som det ærede Medlem jo er en saa fremragende Repræsentant for — var berettiget til at sige: *P'état c'est moi*, vil jeg blot sige: maasse vi andre Statsborgere ogsaa maa faa Lov til at være her i Landet, i Staten. Landbruget er en meget respektabel Stand, og det er meget rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at Landbruget blandt andet er den Stand, som udfører mest til Udlandet, medens vor Industri nu ikke udfører saa meget, men det ligger i Forholdenes Bestaafenhed og er meget naturligt. At det skulde bevirke, at den danske Stats Kredit var steget, tror jeg ikke paa, men den Omstændighed, at det er Landbruget, som udfører til Udlandet, medens den danske Industri ikke i nogen hunderlig Grad gør det, kan ikke medføre nogen Berettigelse til at fordrer, at nu skal den danske Industri favere for det danske Landbrug. Og det ærede Medlem, som gerne vil have disse „sambvemhavende Rør“ med England og det engelske Vængemarked, vil jo her kunne gøre en Prøve med engelske Forhold. Den Rolle, det engelske Landbrug spiller for den engelske Udførsel, er jo saa godt som ingen, hvorimod den engelske Industri har en enorm Udførsel til Udlandet. Vilde man nu finde det rimeligt, hvis de engelske Fabrikanter og industridrivende kom og forlangte, at den stakkels engelske Landmand, som i Forvejen sidder haardt i det, skulde være Garant for deres Fabrikanter og industridrivende? Et saadant Forlangende vilde dog være ligesaa urimeligt over for engelske Forhold, som det her stillede Forlangende er det over for danske.